

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА ЕМІГРАЦІЙНА
ПОЛІТИКА

— Ми не дамо ворогам розколювати нас, ми
самі себе розколимо!..

ЛІС МИКІТА

ІНТЕРМЕЦЦО

Ходім. Вулиць багато.
Найкраще йти удвох.
Ми не заблудимось.
Не меркнуть слава,
Ні доброта,
Ні вірність,
Ані страждання.
Поглянь: собор св. Юра.
Ми не заблудимось.

Вже червень піднімається.
В сандалях діти.
Ти кажеш: приморозок.
Ти кажеш: листопад.
Але цвітуть каштани.
Цвітуть, цвітуть!

Ходім. Вулиць багато.
Найкраще йти удвох.
Того, що в нас, не розділити.
Ми, не заблудимось.
Це наше місто.

Б а б а й

ЗАНУДЛИВИЙ БІС

Він стукнув об шибу: пусти!
А я відмахнувся: пішов ти!
А він перевін та й ще він
Та став та почав та мести
Багрянцм, оранжевим, жовтим.

Вернувся. А я не пушу!
Дивлюся, сміюся: ну й досить!
А він перевін та й ще він
Вже випив дві бочки дощу.
На мигах показує. Просить.

А я не пустив — і не думав!
А він кривуляв і сварився,
Чалапав, тинявся і злився!
Такий перевін та й ще він!
Прабатька, прадядька, пракума,
Праправнук бісів вітряних —
Занудливий біс! Б а б а й

КОНГРЕСОВІ НЕДОГРИЗКИ

Дружина головного прецідника УНС, п-ні Марія Лисогір, щиро признавалась:

— А я ще досі не знаю, яка різниця між мельниківцем і бандерівцем?.. Може є якась, але вона мусить бути глибоко схована.

Під час затишної баталії за персональний склад Президії Конгресу сердешний Віктор Конгресович Приходько спитав сусідку:

— Сказати, будь ласка, за що це вони спорять, бо я... тее, трохи недочуваю і не знаю, об чім мова?..

— Ваше щастя, пане професоре, що недочуваєте, — відповіла сусідка. — Шкода вух слухати таку чепуху.

Голова Президії, проф. Смаль-Стоцький, аж на третій день нарад наломився і вже не кривав "Україна", а казав правильно "Україна", "український"... Інша справа, що деяким заслуженим пенсіонерам найвища пора чесно користати з пенсії, сидіти на теплій печі і не вносити балагану в прилюдні зібрання.

Блискучу орієнтацію виявила п-ні Вокер з Дітройту — позичила, тобто вирвала з руки в сидячого побіч бандерівця картку до голосування (свою загубила) і так проголосувала проти "урядових" пропозицій...

Страшно неморальна подія сталася на Конгресі в неділю, 3-го жовтня: за словами д-ра Дениса Квітковського, в той день делегати "засилювали статут"!

Хтось на Конгресі сказав: "Якби СБУ та роги мала, — всіх людей переколола б!"

Проза в поезії: "Номінаційна Комісія ударно працювала — сама себе до Екзекутиви номінувала".

В кіоску, що мав надпис "Українська преса у вільному світі", ми не надбали, на жаль, "Ліса Микити"... Хтось пояснював це так: "На Конгресі забагато "революціонерів", тому "Ліс" поліз в підпілля".

Поет Папай схарактеризував Конгрес такою епіграмою: "Змінили позиції — Позбулись опозиції..."

Кажуть, що на прем'єрі "Сватання на Гончарівці" в Нью-Йорку найбільше оплескували Стецька, що означає віріт впливів бандерівців і АБН на терені нашої метрополії.

Кажуть, що у зв'язку з великим моральним і матеріальним успіхом побутової комедії "Сватання на Гончарівці" дир. В. Квас замовив в Ікера союзянську комедію — "Сватання на Союзівці", а В. Кобзар замовив в М. Островерхи "Сватання на Гантерівці", але під умовою, що ролі Стецька відіграє М. Понеділок!

Тому що деякі Відділи УККА заложили або плянують заложити театральні групи, центральна УККА запланувала створення Головної Театральної Комісії, одначе досі ще не вирішено справи дієт за кожне засідання, і через те справа "висить у повітрі".

Кажуть, що в наших театральних колах дискутують над поставленням улюбленого "Жайворонка", але... в гуцульському виданні!

ТЕАТРОМАН

— Де подівся другий вітряк?
— Ми розібрали, бо для двох не вистачало вітру.

О, добре, що ти нагодився! Почуєш, що тут пишуть з Краю, — зрадили мої сусіди й земляки з Бібречького повіту, панство Татухи, коли я заглянув до них учора, щоб сказати їм "гелов".

Пан Татух, в окулярах на носі, докінчував читати листа з України, пані ж Татушиха замислено обергала в пальцях сіреньку конверту, заадресовану фіолетним атраментом.

— То, бачиш, така справа, — почав коментарем пан Татух. — Скортіло мою місис довідатися, скільки в її ріднім селі залишилось хат, що мають солом'яні стріхи. Що ж вона робить?.. Пише листа до сестри Явдохи, щоб порахувала всі хати, пошнті соломою. А тепер слухай, яка була відповідь:

"Дорога Сестро, — пише Явдохи, — в нашій селі на 265 номерів залишились чотири хати, що мають солом'яні стріхи... На стріху і соломи немає тепер звідки взяти, бо комбайн як покосить збіжжя, то й на китицю не вибереш. Та й не треба в нас більше солом'яних стріх, — тепер кож-на дівка має стріху на голові, розчіхана, гей опуд. А ще коли вбере шпильки на ноги і куценьку, поза коліна, спідницю, то тільки стій та дивися, плюнь та вступиш. Кажуть, це від вас до нас така мода прийшла, бо тут велика зарванія на все американське!"

— Чуєш, стара? — перервав читання пан Татух, — як наша Америка помагає бідному народові під большевиками?.. Навмисне випускає таку моду, щоб вони, там удома, не потребували багато матерії на штани чи спідницю. Тепер як посилятимеш пачку додому, втнийай всього наполовину. Навіщо, сканім, дівчукові чотири ярди нейльону на сукенчину, коли і з двох пошнті можна?..

— А ти до моєї пачки носа не втикай! — заявила рішучим тоном дорога моя землячка. — Я за свої гроші посилаю, не за твої.

— Щодо пачок, то в нас кожне має повну автономію, — пояснив пан Татух. — Вона, тобто моя супруга, посилає свої ролі в Україну, а я своїй до Польщі. От і тепер маю проблем, як говорять американці: захотілося моему братанкові на відзисканих землях — мотоцикла! Мовляв, він був би дуже радий дістати "на гвездку" від вуйка з Америки — мотор... Він собі гадає, що вуйко — мільйонер! А, по-друге, теперішня молодь в цілому світі — то ж купа вар'ятів! Сяде вітрогон на такого дідька, заженеться в якусь пропасть і голову скрутить! І треба мені брати гріха на душу?.. Двох старших синів стратив брат у повстанцях, один пропав на війні, то хай хоч той наймолодший залишиться в живих!

Про такі й подібні проблеми почувте майже в кожній українській хаті на долинні міста Нью Йорку, саме тепер, у передсвятчному сезоні, коли покотилися лавиною пачки до Краю.

І К Е Р

Старенький Заглоба
Сидів проти гльоба,
Крутив люто вуси,
Тер лисого лоба.

Дивився, баніта,
В те місце, сердитий,
Де було "моцарство
Жечипосполітей".

Та усе пропало!
"Моцарства" не стало,
Мов його телятко
Язиком злизало.

Лишилась півальна
Держава безсилна
Без "кресуф" багатих,
Без Львова і Вільня.

Тому для Заглоби
Це не до вподоби,
Тому світом нудить,
Мов ковтнув хвороби...
Раптом, мов з нестями,
Крикнув він: "Не дами!"
"Львів, Вільно і "креси"
Повічно за нами!

В похід! У дорогу!
І мов на тривогу
Хап! внука "шавельку",
Скі! на гуляйногу.
Найжились вуса
В старого "варуса" —
На "крес" із "USA"
Пан Заглоба "руса".

Комічно, трагічно,
Трагічно й комічно,
Тому що в Заглоби
Сидить дурість вічно.
ПАНЬКО НЕЗАБУДЬКО

В останніх виборах українці мали нелегкий вибір, на кого краще голосувати.

сорока на площі

● В цьому ювілейному франківському році деяким еміграційним патріотам особливо поручається читати й деклюмувати на академіях поему Ів. Франка "Ботокуди".

● Вислід 9-го Конгресу Американських Українців цього року гарантує такий самий блискучий успіх Світовому Конгресові Вільних Українців у наступному році.

● Довідуємось, що Шкільна Рада УККА видаватиме дипломи тим укаківським докторам і магістрам, що досі їх не мають, а титулів уживають.

● Наші земляки в Торонто поділились недавно ще на дві партії: "мазепівців" і "бульбівців". Перші є за виставою опери "Мазепа", другі — за оперою "Тарас Бульба".

● Президент АБН, Ярослав Стецько, заявив, що програма його зайнять не дозволила йому зустрітись з президентом Джансоном на Мавільських островах.

● Після появи протиалкогольних статей д-р Софії Парфанович у "Свободі" ціни на горілку в Нью-Йоркському стейті обнизились до півтора долара за пляшку.

● Кажуть, що Любомир Кузьма побив Михайла Островерху у "Свободі" трьома іншими Михайлами: Морозом, Осінчуком і Черешньовським.

● Деякі науковці твердять, що за 50 років буде так багато вар'ятів, що треба буде спеціальних психіатрів для обслідування умово здорових.

Наша преса слушно б'є на сполох, що в підсоветській Україні не читають українських книжок. А скільки читає їх українська еміграція?..

Ви не повірили б, скільки людей є за культом особи, але... своєї власної.

Коли в Американському Конгресі зачнуть молитися за те, щоб Державний Департамент перестав називати Україну — Пенсильвією?

Всіх людей на світі треба любити, — навіть Івана Манила.

Характер — це те, як людина веде себе в темноті...

Є поети з Божої ласки і з карі Божої.

Хто скоріше збудує свій хмародер — УНС чи УККА?

Кожному чесному бізнесменові повинно бути урядово дозволено їздити, а добре погоріти.

Характеристика: Як на жінку без голови, вона витрачає забагато грошей на свої капелюхи.

"Жиди дають з себе все найкраще так само, як олипка — коли її витискати" (Талмуд).

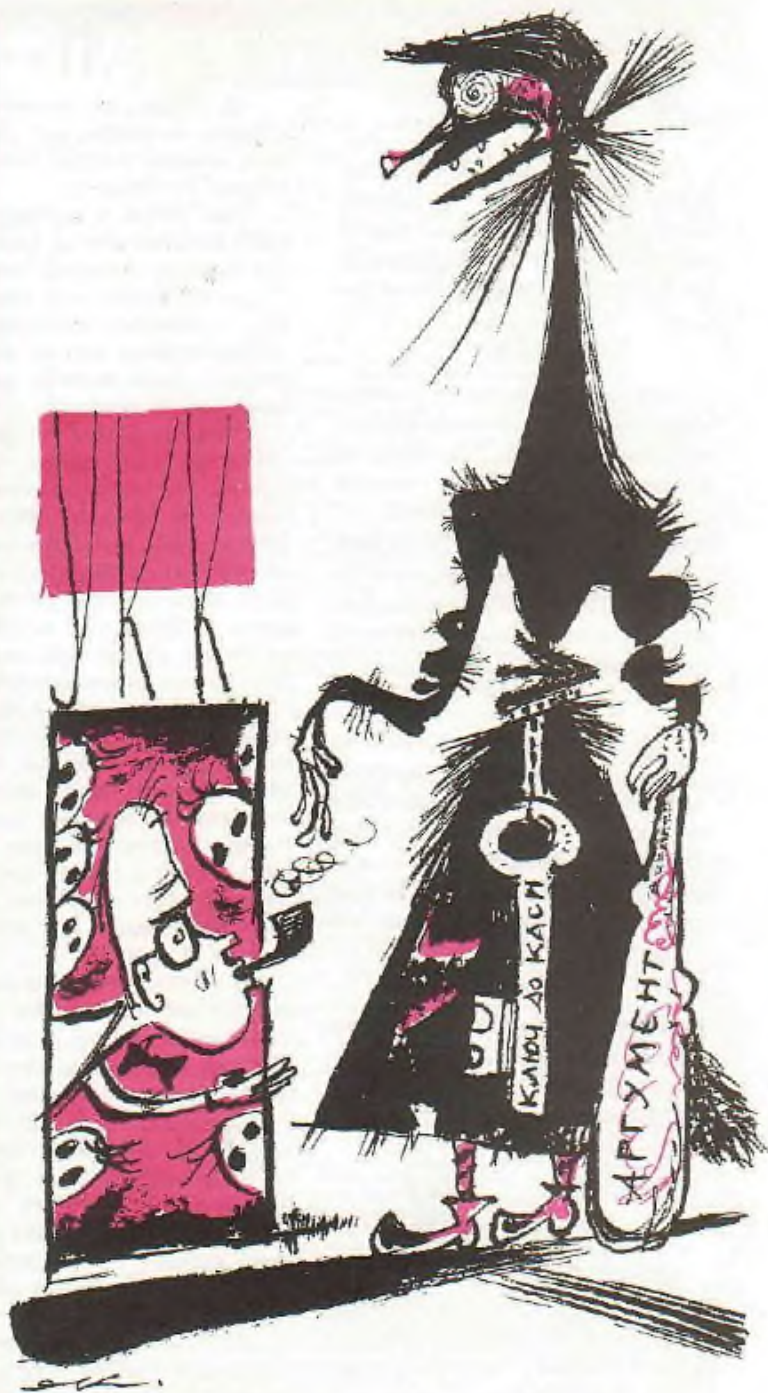
Директор — це така сама людина, як інші, тільки він не може собі цього уявити.

З золотих думок: "Немає більшого щастя, як вийти заміж за дурня" (Гр. Квітка, "Сватання на Гончарівці").

ЗАПИСКИ при НАГОДІ

Була така невинна, що через ціле своє життя не приєдналася ніякому мужчій.

Залюбився до безпам'яті: забув, що має жінку і дітей.

— Звідки ми вас вже знаємо?
— Я Таборова політика..
— О! Заходьте!

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

На фабриці відбувається мітинг. Доповідач говорить:

— І так, товариші, наші діти будуть жити в справжній соціалістичній системі, а наші внуки дочекаються комунізму!
— А добре їм так, хуліганам! — гукнув від порога старенький дідусь-сторож.

— Що це є хабар?
— Соціалістичний стиск долоні.

— Коли кубинці знатимуть, що в їх країні настав справжній соціалізм?

— Коли Куба зачне купувати в Америці цукор...

УМОВА

Жінка звирюється:

— Я маю умову з моїм чоловіком. Я завжди сміюся з його старих дотепів, а він зате ніколи не сміється з моїх нових капелюхів.

БЮЛЕТИН

Є проєкт, щоби податковий уряд переслав на 1967-ий рік такі бюлєтєні:

- 1) Скільки ви заробили?
- 2) Скільки видали?
- 3) Скільки лишилося?
- 4) Просимо нам те прислати.

АФОРИЗМИ

Міста треба би будувати на селах. Там свіжіший воздух. Дехто з мужчини має те, на що заслужив. Інші є нежонаті.

Бувають люди, які говорять аж до часу, коли щось повинні сказати.

Ніколи не розумію, чому на оперу в перших рядах саджають глядачів з музичними інструментами.

Найбільшою приємністю багатства є можливість роблення довгів.

СУСІД

- Ти, синку, що хочеш позичити? Склянки чи тарелі?
- Тато просили коркотяг.
- Скажи татові, що я зараз сам принесу.

КОНГРЕСОВЕ ПОЖНИВ'Я

— І що ж ти в біса за делегат? Національний даток заплатив, тікета на бенкет купив і нічим тебе не вибрали?..

ВЕЧЕРЯ

— Я запросив гостей на вечерю. Приготуй щось відповідного.

— Чи щось, щоб ще раз прийшли, чи щоб більше не приходили?

— Скажіть, чи ми часом не стрічались на Карпатській Україні?..

ДАВНІ ЗНАЙОМІ

Члени АБН і Визвольного Фронту пікетували разом з мадярами советську амбасаду

ПЕРЕЛИЦЬОВАННИЙ „МАЗЕПА“

Від деякого часу торонтський тижневик "Вільне Слово" друкує текст лібрета до опери Петра Чайковського "Мазепа", щоб доказати опонентам, що ця опера не є протиукраїнська та що вона повністю заслуговує на те, щоб нею відзначити святочно 100-річчя Канади, 75-річчя поселення українських піонерів та ще й 50-річчя проголошення Української Державности на додаток.

Ми докладно простудіювали відтинки з текстом лібрета, що були досі друковані у "Вільному Слові", і з рукою на серці мусимо сказати, що нічого протиукраїнського в них покищо не знайшли. Навпаки, в сцені ч. 6, наприклад, — сварка Мазепи з Кочубеем, опера набирає наскрізь патріотичного звучання, коли Мазепа співає:

"...Я вже не зречуся
звільнити народ український
з яра, з-під Петра!"

Коли ж Кочубей заявляє, що він залишиться вірним цареві і йому тільки буде служити, — хор сердюків і гостей співає:

"Грізний Мазепа і сильний!

Він — Гетьман, Правитель Укра-

[їни...

Силою влади своєї

Він вас (т. зн. Кочубея) розтоп-

[че на порох

І на спілку зо шведами

Україну звільнить для нас!"

Найбільшість, яка не була заступлена на конгресі УККА

Здається, найбільш принципові, стоп'ятдесятвідсоткові націоналісти повинні бути вдоволені таким патріотичним текстом. Просто дивуєшся, як вийшли такі прихильні українській визвольній справі рядки з-під пера відомого цареславця — Олександра Пушкіна?..

Але ж кидаєте оком ще раз на заголовок тексту лібрета (гляди "Вільне Слово") і загадка поволі вишлюється. Що ж там написано?.. Що оперу Петра Чайковського "Мазепа"... "для сцени українських Оперних Театрів опрацювали д-р Лонгин Цегельський і Дмитро Чутро. Еквиритмічний і віршований текст Євгена Крахна. Нью Йорк — Філадельфія, 1933 р."

Тепер ми вже вдома. Тепер кожному ясно, чому опера набрала патріотично-українського звучання: просто — хлопці сіли втрихох, налягли на самописи і... зукраїнізували пушкінський текст, тобто, відповідно його "опрацювали". Нам, правду сказати, ближче незнайомі літературно-перекладницькі таланти панів Чутра і Крахна, але щодо покійного довголітнього редактора "Америки" д-ра Лонгина Цегельського, тож ти знаємо, що він був потужний журналіст, блискучий стиліст, ще й до того реєстрований гетьманець, і коли взявся за це діло, він гетьманові Іванові Мазепі цілком певно кривди не зробив, не осквернив його перед історією!

Звичайно, в такій ситуації опоненти даремно стають на дикі та вішають собак на Чайковського і Пушкіна, бо й фактично не знають, смішки в цій перелицьованій опері залишилось від оригінального пушкінського тексту?..

Але за таким токеном, як говорять американці, можна б "опрацювати" чимало інших, дискримінуючих нас, українців, творів, хочби й з ділянки красного письменства. Можна б, для прикладу, зробити подібну гецу полякам — "зукраїнізувати" україножерний твір Генрика Сенкевича "Огнем і Мечем". Просто, під час роботи над перекладом, зробити з Хмельницького, Богуна й Кривоноса лицарів "без скази", а Ярему Вишневецького, Скішетуського і Володийовського показати, як головорізів, — і маємо, прошу панів, готову героїчну козацьку епопею, на яку дає наш юний читач та Об'єднання Працівників Української Дитячої Літератури. (К-р)

НАІНКА НА І. ДЗЮБУ

Хто знає про правдиву роллю советського журналу "Перець", перед яким звінюються навіть прокурори в рубриці "ПЕРЕЦЬ ПОМИГ", той зможе здати собі справу, чим саме є для І. Дзюби карикатура, поміщена в "Перці" ч. 17, яку ось передруковуємо, як теж і фейлетон, з якого беремо більш суттєві уривки.

перець

Живе собі між нами Панько Колода. Чоловік молодий, чубатий, балакучий, горлатий. Все на тому Колоді — по останній моді.

Вигляд у Панька молодецький. А крім того він ще й учений, він і друкований. Тільки біда — не гаразд підкований. Зайняв у житті дивну позицію, став у непримиренну «опозицію». На Паньків смак — усе в нас не так, і лінія не та, і не туди вона поверта.

Спекулює Панько своїми правами, жонглює словами, часом навіть апелює до народу. Але ніколи слухати народів кожного Колоду. Народові треба працювати, у нього діла багато. Йому, народові, між іншим, треба й Панька годувати і одягати, бо Панько ж — жрець науки, окрім пера, нічого не бере в руки. Отож і доводиться народові піклуватися, щоб був у Панька і стіл, щоб було й на столі, щоб мав він теплу хатку і щоб היה у достатку. Член же сім'ї нашої, то як же інакше?

Народ же — як родина, як сім'я єдина.

Але минув недовгий час, і Панько таки потряс... Потряс, та не нас. Почули заморські панове патяння Панькова. Та як розходилися, та як заходилися! Зробили з нього діла міжнародного, мученика благородного. І хоча Колоду не торкнув ніхто й пальцем, оголосили його великим страдальцем.

Бі-бі-сі галасує:

- Караулі! Арештували!
- «Голос Америки» доходить до істерики:
- В кайдани закували!
- В худингу замурували!

Але Панько мовчить. Подобається йому ходити на волі у мученицькому «орозлі».

Весною цього року українські буржуазнонаціоналістичні угруповання за кордоном розгорнули велику бурхливу антирадянську кампанію, в центрі якої опинився київський літературний критик Іван Дзюба. Часописи і журнали, радіопередачі і різного роду «мистецькі студії» в закордонному націоналістичному жабуринні зчинили страшний лемент з приводу того, що на Україні, мовляв, «затискують» молодих письменників і критиків, саджають їх у тюрми, і що такою черговою «інтерв'єю» став тепер І. Дзюба, якого нібито засуджено «на три місяці концтабору й вивезено на Сибір».

А Дзюба в цей час то спокійно відпочивав в будинку творчості! Спілку писемників України в Ірпені, то безшоточно лікується в санаторії під кримським сонцем, то прогулюється під нітвськими каштанами, прямуючи на роботу до Академії наук УРСР.

Але не треба думати, буцімто І. Дзюба нічого не знає, яка метушня зчинилася за рубіжем на волю його імені. Ставши розмінною монетою у брудній грі антикомуністичних сил Заходу, він, здається, аж загордився, навіть носа почав попиляти. Хоч, до речі сказати, ніс він копіл уже давненько. То йому не подобається метод соціалістичного реалізму, то загляє його не задовольняє наш радянський спосіб життя. У всіх цих випадках він кричав де треба й не треба, висловлював свої «протести», намагався дати «рекомендації». Був невгамовним і непримиреним.

Сильні ми вже бачили і чули цих «кампаній», «заходів», промов, закликів, спрямованих проти Радянської України та її народу, який в братньому єднанні з усіма трудящими Країни Рад зпевнено буде своє нове життя. Час від часу проводяться за кордоном, зокрема в США, вселяючого роду демонстрації, виступи в конгресі «на захист України», «тижні пам'яток невольничих націй», «дні визволення України» тощо. Так що нам до цього не звикати. Ми добре знаємо, за що ми боремося і з ким ми в цій боротьбі.

А з ким ви, І. Дзюба?

Мовчить?

А треба б відповісти радянській громадськості...

Недавно прошуміла 9-та конвенція УККА виявила багато несподіванок, що заскочили всю нашу "американську Україну"!

Передусім виявилось, "як на долоні", що оба наші сеніори, "батьки народу": Дюков Лисоваєр (званий популярно Лисогором!) і проф. Роман Смаль-Стоцький не вміють перекладати парламентарно зборів! З того титулу удостоїлися "поученій" від молодших делегатів.

Не було часу на 7 доповідей уступаючої управи, що мали бути підставою до дискусії, але зате кільканадцять "океїа" самі себе реклямували, і їх "виносили по-під небеса" їхні партійні соратники, д-р Л. Добрянський і д-р Ярема, бо це було перед виборами, а "передвиборчий цирк" належить вже до американської традиції!!!

Хоч не було над чим дискутувати, то до дискусії зголошувалися аж 83 промови, але вони ніколи не трималися трьох мінут, "фурт файтувалися" з головою зборів, що втратив нерви й "обтинав" на половині слова невгомних промовців. Один з них почав свою промову від біблійної історії:

— Коли до премудрого царя Соломона прийшли дві жінки...

Проф. Смаль-Стоцький не витримав і ревнув:

— Дайте вже спокій жінкам! — за що дістав оплески від усіх жінок...

Деякі делегати пробували своїх сил у... "філібастерції", тобто затягали дискусію у сліпий кут. Напр., невгомний "сеуешник" Олекса Калинник цілу годину боровся, як лев, щоб дістатися до Резолюційної Комісії, а коли йому вікніці заявили, що "якщо бажаєте, то можете зайти туди", то він тоді гаркнув:

— Ну, то я тепер знімаю свою кандидатуру! Але дорогоцінна годинка пропала...

Властиво "геройкою" конвенції то була древня "бабця" Міхаліція Чайковська з Філадельфії, що забирала слово в кожній справі та розвешлювала змуджену публіку. Коли була мова про потребу нового репрезентативного дому для УККА, то "бабця" склала таку "історичну заяву":

— Я сама об'їду всіх моїх знайомих і зберу від них грубіші гроші на дім УККА, але... дайте мені авто і... молодого шофера!

Після того, як проф. Лев Добрянський відкрив "по-ангельськи" конвенцію, а деякі американські гості говорили хоч і ділька слів по-українськи, то наша темпераментна "бабця" не витерпіла і склала таку заяву:

— Як американці вітають нас по-українськи, то чом наш президент УККА Лев Добрянський не навчиться хоч словечка по-українськи і не привітає нас хрещеною мовою?

За це дістала бурю оплесків...

А припадці, коли деяких делегатів обгорнула "шевська пасія" і вони почали резигнувати з постів в управі УККА, то "бабця", плачучи ревними сльозами, роздираючим серце голосом заявила:

— Закличте Ярему, нехай зробить похорон УККА!

ТАКОЖ У МІСЯЦІ ЛИСТОПАДІ СКЛАДІТЬ ВАШУ ПОЖЕРТВУ НА ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД "СЛОВА"!

Фирминтує у наших народі ружна-пружжя кров.

Бо, як пише гисторія, то почерез нашу землю пересували си рукамі народи і кочовники. Тільки як було, жи всех нараз запам'ятати тежко.

Єдиє саримати, пополовці, мамонти, ци ше єдиє там кубійонти і го-годи. Були навіт тоті песиголови і єдиє каламути.

Богато з них вже навіт си по-забували, як от тоті скитини, ци єдиє тіптайки.

Єдиє з них пастишили, єнчі за-труднювали си мисливством, ше єнчі жили розбоями. Деякі нич єно фурт воювали, а деякі торгували ружним крамом.

Тото все і ше навіт більше написано в ружних старих книжках, але жадна гисторія не каже, де по-тім тоті народи і кочовники поза-дівали си. Але не тежко вгадати, жи все тото так помішело си з нашим народом, жи сліду по них не лишило си. Адіт, вже за нашої па-мети були в нас, ци то їзави, ци поляччи, ци навіт прості цигани, жи поводи закорінювали си в на-шій рускій ґрунт.

Давіт си, кілко й тепер у нас та-ких, жи ше вчора був фольдаїче, а нині вже загорілив бандирівець, хоц пізнати, жи кров у ній ше донирветром грає.

Жи в нашім народі замішена ружна кров і ружна натура, то пі-знати на кождім кроку. Адіт, дай-минато в неділю в церкві на Хвалі Божій. Куждий ніби напамет знає, коли тра встати, коли вкля-ти, а коли дрімаючи сидіти у ла-ви.

ці. А як воно відбуває си в куж-дій нашій церкві і то куждої не-глі? Все сидет, а тут єкийс єден скопнєт ся, встане і стоєт. Ніби то він ліпше від єнчих знає, коли си встает, а на дійснє, то у ній від-озвала си єкаєс єнакша кров. Віді-звал си у ній єкийс давний тіри-тайко, жи як молив си до сєтого камені, то не сїдав. Чєсом у церк-ві є білше таких тіритайків, то за-раз за ним устает, але чєсом нема, єно єкієс хорвантє, ци сиройді, то не встает, і тот тіритайко постоет, як патиє, сам на цалу церков, а потім сїдає, гакуратни тоди, коли все встает.

Єк смо були ше в Старім Краю, то смо такої ружняці у натурі не відчували, бо як було село, то та-ких, дайминато, каламутів було пів долішого села. Все були єдиєї крові і єкос межди собоє си згод-жували. Єк ішла сварка, то аж з тамтїми, жи на горішнім кінці, або аж на другім селі, жи похо-дили від кривичів, або навіт тата-рів.

На нашій нещєсливій єміґрації, то так не є. Бо возміт єдну вулицю ув Нїаїорку, ци шєсту, ци сє-му, то хто там з наших замєшкєє? Єден мамонт, два дулібани, єден циган, три рохдайчі, і ше пару ка-ламутів. Кождий з єкогос єнакшо-го села і єнакша у ній кров си варит.

Через тото нема у нас згоди ані у тім Укакаці, ані денїде. Бо на-туру куждий має єнакшу і накар-тір.

Буде, адіт, такий, жи своєго коп-пє, а поїде дєс аж на Формонзу і мє цюлювати си з косооким ази-янтом.

Або, як єкийс вже писав у казє-ті, жи дєєкі наші порозумієт си на міґні из калмуками, а з другими своєма українськими людьми рідним єзиком зговорити си не годї.

Вїдав єкаєс кров у них си відз-нає єнакша — і дацї!..

Єрмєє Зозуля

РЕДАКТОР "ЛІТЕРАТУРНОЇ УКРАЇНИ" ДІСТАВ НАГОРОДУ З МОСКВИ

Редактор Д. ЦМОКаленко

ПІСЛЯ ГАЛЯ-ПРЕМ'ЄРИ

— Скажіть, друже, як вам сподобалось "Сватання на Гончарівці"?

— Весела штучка, тільки політично не витримана! Того Стецька треба було абсолютно назвати іншим іменем!

З АМЕРИКАНСЬКОГО ГУМОРУ

— Чому треба двох грінборів, щоб відкрутити жарівку?

— Бо один тримає жарівку, другий крутить драбиною...

ЩИРИЙ КОМУНІСТ

В закуточній, при чарці, сидять підхмелені реб'ята. Один, обнявши другого за шию, говорить:

— Знаєш ти, Ванюша, за що я тебе люблю?.. Не за те, звичайно, що ти хабарник і злодій, не за те, що пиєш на нас доноси і жінку свою б'єш, а за те, що ти такий добрий, щирий комуніст!

НЕ ПЕРЕШКОДЖАТИ

Кажуть, що на дверях кабінету президента Франції ген. де Голя висить така табличка: "Не перешкоджати! Стукати лише на випадок вибуху третьої світової війни!"

СОВЕТСЬКИЙ ВІНАХІД

— Таваришу, я якраз винайшов щось, що виконує працю 50-трьох мужчин. Це — сорок жінок.

В АНГЛІ

Чужинець питається англієця, коли саме в Англії є літо.

— Це тяжко передвидіти, — каже англієць. — Минулого року припало на середу.

ВІДБУВСЯ ДРУГИЙ З'ІЗД УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ, НА ЯКОМУ ЗГОТОВЛЕНО КОДЕКС ЕТИКИ

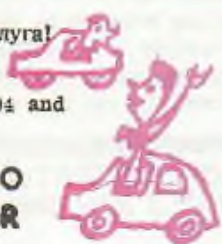
— Тепер новий клопіт: видумувати, як цей кодекс обходити...

Каже друг до друга:

В Кукурби найкраща обслуга!

8 MILE & VEENH
Tel.: KE 1-1303, KE 1-1304 and
531-9599

WALT'S SUNOCO
SERVICE CENTER

НАШІ ПРИХИЛЬНИКИ

10.00 дол. Д-р М. Х.
По дол. 3.00: Д. Березовський — Детройт, М. Дребич — Бронкс, Д-р В. Віришук — Мейфелвуд.
По дол. 2.50: В. Ващенко — Мюнхен.
По дол. 2.00: М. Корінець — Лос Анджелес і Ю. Бабій — Ватерло.
По дол. 1.50: О. Стефанишин, Е. Кордуба, С. Когут, І. Журківський, мгр. С. Ганас, пані В. Дебайло, Д-р Я. Музичка, В. Лехицький, Д-р Я. Кривяк, С. Костик, Л. Татух і інж. П. Плюйко.
В. Мусяк, О. Хомяк, Д-р Я. Сидорак, о. Л. Мудрий, Т. Бойко, А. Чепига, Д-р М. В. Гвятюк, О. Кунь-

ко, Б. Попель, Я. Розумний, В. Сигалів, Є. Пригула і А. Таланова.

Дол. 1.00: Д-р Л. Коваль.
По 50 цент. до передплат добували: М. Яворський, М. Бобер, Р. Копачівський, К. Пастушак, О. Балабан і М. Романко.

Т. Пастернак, Д-р І. Гурко і Б. Весоловський.
Щиро дякуємо!

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — 1.80
Editor Edward Kozak
Address: "THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210

Котить листом листопад,
Дмуть вітри безливно.
Тепло і затишно.
А в "Веселці" — благодать,

Не забудьте нашої адреси: „ВЕСЕЛКА“, 144
Друга Евію в Нью-Йорку (в Пластовому Домі).